

ÁHITATOS JÓLTEVŐ KÉPE,

MELLYET

NÉHAI GALÁNTHAI GRÓF

ESTERHÁZY MIKLÓS

ÚR

Ő NAGYMÉLTÓSÁGÁNAK,

FRAKNÓ ÖRÖKÖS GRÓFJÁNAK, Ő CS. K. FELSÉGE ARANYKULCSOSÁNAK
ÉS VALÓSÁGOS B. T. TANÁCSOSÁNAK,

ÉLETE 81-dik ÉVÉBEN

BÉCSBEN 1856. ÉVI FEBRUÁR 18-án KIMULTNAK, ÉS A CSALÁDI SIRBOLTRA

GANNÁN

FEBRUÁR 25-én HALÁLNYUGALOMRA LETÉTETETTNEK VÉGTISZTESSÉG-
TÉTELÉRE TARTATOTT

GYÁSZÜNNEPÉLYEN

A TATAI EVANG. REFOR. TEMPLOMÁBAN MÁRTIUS 2-án 1856, EGYHÁZI
BESZÉDBEN RAJZOLT

VECSEY KÁROLY,

A TATAI EVANGEL. REFOR. EGYHÁZ LEKÉSZE.

PEST, 1856.

NYOMATOTT LANDERER ÉS HECKENASTNÁL.

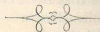
KNY-19-02519

1958. 12. 15.

ELŐ-IMA.

Örökkévaló Isten! ki csak egyedül magad birsch az
enyészhetetlen élet erejével — kívüléd pedig mindenek
változás és mulandóság alá vettettek! imádva közeledünk
hozzád, s az emberi mulandóság érzetében, mélyen meg-
alázódva borulunk elődbe — elődbe Uram! ki valamint
jóltevőket rendelsz az emberiség javára : úgy a halál által
el is veszed tőlünk azokat — hogy megismerjük hatal-
madnak erejét, és mi szívünk fájdalmát előtted kitarjuk.
— Gyászra hívtál minket e mai napon, óh életnek és
halálnak szabados Ura! Vedd kedvesen azért szívünk érzé-
seit, mellyeknek lángjai, a gyásztisztelet oltárán keblünk-
ből hozzád fellobognak — és gyászünepélyünk legyen
szentelve az Atyának és a Fiúnak és a szent Léleknek
névében *Amen.*

ALAPIGE.

Apost. Cselek. X. 1 — 4. Vala Cezáreában egy ember, kinek neve Kornélius vala, ki százados vala, jámbor és istenfélő, az ő egész házanépével együtt, és sok alamizsnát osztogat vala a községnek. Ki mikor szüntelen könyörgene Istennek, látá — látás által nagy nyilván, a napnak mintegy kilencz óráján, hogy az Istennek angyala bémenne ő hozzá, és ezt mondaná neki : Kornéli ! És az ő szemeit reá függesztvén, és megrémülvén monda : Mi dolog uram ? És monda neki : A te könyörgésid és alamizsnáid felmentek Istennek eleibe emlékezetnek okáért.

A felolvasott szent leczkében emlékezet van *Kornelius-ról*, egy római századosról — istenfélő jó emberről, ki a maga kötelességeit, vallási esméretéhez képest igyekezett betölteni, ki *szüntelen könyörög vala Istennek, és sok alamizsnát osztogat vala a községnek*. Nem nézi Isten figyelem nélkül a századosnak' magaviseletét, hanem egy angyalt küld hozzá, ki a jó századosnak megmutatná az eszközöket, mellyek által az igazság esméretében elébb mehetne; és az angyal ezzel köszönti őt : „*Kornéli ! a te könyörgésid és alamizsnáid felmentek Isten eleibe emlékezetnek okáért.*“

Könyörgés és alamizsnálkodás — imádkozás és jótékonyosság : ezek párosítva teszik az embert szeretetre és tisztetlethez méltóvá. A kegyesség emberszeretettel — a buzgóság erénnyel párosítva tesznek egy egészet — lehetnek Isten előtt kedves áldozatok, és mehetnek fel

Isten eleibe emlékezetnek okáért. Ezért mondá Korneliusnak is az angyal: „*Kornéli! a te könyörgésid és alamizsnáid felmentek Isten eleibe emlékezetnek okáért.*“

Melly beszédekhez képest szólok a jelen gyász alkalommal:

Az *imádkozásról*, és az azzal párosított *jótekonyságról* — mint együtt Isten előtt kedves áldozatról.

Azért szólok pedig e gyász alkalommal erről, mert épen ezen tárgy kifejtésében vélem lerajzolhatni leghűbben, jelen gyász ünnepélyünk nagyszerű képét.

Ti pedig istenfő keresztyének! hallgassátok beszédemet azzal a kegyelettel, melyet nagy halottunk dicsőült szelleme és halhatatlan erénye igényel.

I.

A ki imádkozik, az életének legnagyobb s legfontosabb dolgában foglalkozik. — És imádkozik minden okos teremtés a földön. Imádkozik nem csak a keresztyén — nem csak az egy Istent hívő izráelita és mohamedánus, hanem imádkozik még a legvadabb pogány is, ki ha bár a maga könyörgő szavát, csak kő istenképekhez, vagy az égnek csillagaihoz intézi is: de az ő fohászkodása, ama kinyomozhatatlan fővalóságot illeti, ki a világot — ki a halandókat és azoknak történeteit igazgatja.

Minden imádkozik — csak az nem, ki megilletődés nélkül tud lenni — mintha köszív volna keblében, és gúnymosollyal néz arra, a ki imádkozik, és azt mondja: Miért imádkoznak ezek?

Tudom ugyan én azt, hogy Istennek — ki semmi nélkül nem szütkölködik — a mi imádságunkra tulajdonképen semmi szüksége nincsen, és az ő dicsősége, emberi ajakak erőtelen rebegése által semmit nem nevededik; — tudom azt is, hogy az Isten mindentudó, ki jól tudja mi hiányzik nekünk; — tudom azt is, hogy böles az Isten, ki jobban

tudja mint mi, mi hasznos nekünk; — tudom azt is, hogy jó az Isten, tehát nem várákodik a mi imádságunkra, hanem ad a nélkül is, hogy tőle kérnénk; — tudom azt is, hogy nem mindenkor hat fel az imádság az égbe, és a zörgetőnek nem mindenkor nyitnak, a kérőnek nem mindenkor adnak. — És nekünk mégis imádkoznunk kell.

Igenis, imádkoznunk kell az *Istenre* és *magunkra* nézve. Az *Istenre* nézve imádkoznunk kell, mert az imádság egy fő és kiváltképen való része az isteni tiszteletnek. Imádkozni hát emberhez illő és méltó. Mert meg is kívánja ezt az embertől az ő Istenhez való viszonya, hogy teremője, és gondviselője irányában, szíve oltárrá változzék — melyről hálaérzet lángjai lobogjanak fel Istenhez. És az Isten, ezen szent hódolatát az embernek — kibe okos lelket és érő szívet adott — kedvesen fogadja.

Bizony kedves dolognak kell lenni Isten előtt az imádkozásnak — és épen azért mondotta egy régi szent Atya: hogy „*ha az Isten az egeket oda hagyhatná, és egy bizonyos helyben lakhatnék: minden bizonynyal az imádkozó lelket választaná magának lakóhelyül.*“ A honnan, olvassuk is a szent Írásban, hogy az Istennek minden szentjei imádkoztak Istennek. Azt mondja sz. Dávid: „*Istent áldjátok, magasztaljátok — hajtsatok térdet zsámolya előtt; mert a szentséges Áron és Mózes — az ő szent papjai, könyörgöttek neki.*“ — Maga a Jézus, az Istennek ama legnagyobb szentje, mind azon pillanatokat, melyeket neki foglalatosságai engedtek — imádkozásra szentelte. Mihelyt ő megszűnt az emberekkel lenni, mindjárt azon volt, hogy imádkozzék. Imádkozott egész éjszaka a pusztában — imádkozott a Gecsemáne kertben — még a tanítványokat is arra intette, hogy „*vigyázzanak és imádkozzanak.*“

De kiváltképen *magunkra* nézve kell nekünk imádkozni. Mert van az imádságnak valami különös, valami rendkívüli,

valami bájjereje, mely az embert mennyekig emeli, és sorsa fölött boldogítja. Az imádság ad a mi hitünknek erőt, reményünknek támaszt, cselekedetünknek irányt, vágyunknak ösztönt, lelkünknek bátoritást, szívünknek vigasztalást. Nincsen-e pedig ezekre szükségünk itt e földön — mely nem mennyország, hanem csak kapuja a mennyeknek, mint volt a bujdosó Jákóbnak is.

Már csak maga a mi létünk által is felszólítva érezzük magunkat arra, hogy bevalljuk Istennek azt, a mit az apostol *szent Pál* is mond : hogy „*mi Isten által élünk, mozgunk és vagyunk*“. — Ugyan kinek nem kedves az élet? és ki nem kívánna jó napokat látni az életben? De mi joggal igényled mind ezeket az egektől — ha szívedet, lelkedet megvonod attól, ki ül a világ kormányán — kinek kezében van az élet és a halál, a szerencse és a szerencsétlenség, és minden története a halandóság fiainak. — Bizony sok éri az embert, míg él a világon — és a szenvedő csak az imádságban keresi elvesztett nyugodalmát, s csak ott találja fel vigasztalását. Mert hiszen az imádság a boldogtalannak zúzott szíve vérző sebeit hegeszti, s jobb jövője reményével éleszti. Az imádság a lelkiesméret háborúit lecsendesíti, és az embert lelki harczában önmagával kibékíti. Ezért mondá egy hajdankori kegyes atya : „*Sérelmes léleknek*“, úgy mond, „*imádság a gyógyszer*“. Ezért nevezték a régiek az imádságot „*mennyország kulcsának* — *pokol bosszúságának* — *lelki harcunkban való páncéljának* — *ellenség ellen való paizsnak* — *békétlenség zabolójának* — *megszomorodtak vigasztalásának* — és a *halál sötét völgyére indulóknak úti czédulájának*“.

Hogy sokszor az életben nincs sikere az imádkozásnak, és kérésink nem teljesednek be : oh erre nézve nyugtasson meg minket annak meggondolása, hogy az Isten bölcsőbb az embereknél — ki jobban tudja mint mi magunk, mi volna javunkra vagy kárunkra. Sokszor csak

későre — gyakran csak évek múlva látod által milly ártalmas lett volna neked kívánságidnak meghallgattatása. Azonban emlékezzél azon órákra is, midőn szorongatott szívvel Isten előtt állottál, és Istenhez hittel folyamodtál; és jusson eszedbe, hogy olly körülmények, melyeket nem vártál — gyakran kicsinynek tetsző történetek — melyeket Isten igazgatott — megmentettek tégedet. És így, ha imádkoztál, megnyerted a könyörgésnek áldását.

De még egyet említék, hogy miért kell nekünk imádkoznunk. Azért t. i., hogy az imádságnak boldogító hatását érezhessük magunkban, erkölcsi életünk megszenteltetésére nézve is. Ki nem tudja azt, hogy minden bűnnek oka, az Istenről való elfelejtkezés? De ha imádkozunk, az által a vétkezéstől nem csak visszatartatunk, hanem minden keresztyéni erényekre is szoktattatunk. — Egy régi szent atya, *Arany-száj sz. János* igen szépen és nyomosan adja elő az imádság hatását, midőn így szól: „*Mikor én*“, úgymond, „*valakit látok, kinek az imádság nem kell: ott nem lakik valami magasztos — ott nincs semmi lelki ajándék. Ellenben mikor olyan embert látok, ki az imádkozásban fáradhatatlan: már a felől gondolhatom, hogy az igazság lakozik abban, és az Istennek temploma az olyan ember. — A ki gyakran imádkozik, meg kell annak gyakran emlékezni a maga bűnös voltáról és sokféle szükségeiről — és így megtanulja az alázatosságot. Mindenekért imádkozván — megtanulja lassan lassan a mindenkhez való szeretetet. Kérven Istentől bűneinek bocsánatját — megtanulja azt, hogy ő is másoknak megengedjen. Mindenkor csak a szükséges dolgokért esedezvén — megtanulja a mértékletességet. Sokszor kilárván szívét Isten előtt — megtanulja a tisztaszívűséget. Így rajzolja az említett sz. atya, az imádság hatását. — Bizony, a kiben ilyen hatása van az imádkozásnak: annak imádsága — higgyétek el, hogy felment Isten eleibe emlékezetnek okáért.*

II.

De keresztyének! bármilly fontos, bármilly magasztos, bármilly szükséges dolga legyen embernek az imádkozás : ne feledjük azt is, a mit mond az Idvezítő : „*Nem minden a ki ezt mondja : Uram Uram! — mégyen be a mennyeknek országába; hanem a ki cselekedzi az én mennyei Atyámnak akaratját.*“ — Úgyde, micsoda az Istennek akaratja mihoz-zánk? Megtanított minket arra Krisztus Urunk egy summában, ezt mondván : „*Szeressed a te Uradat Istene-det teljes szívedből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló chéz : Szeressed felebarátodat mint magadat.*“ — És így, szeretni az Istent, de nem szeretni az embert — imádkozni, de nem alamizsnálkodni — meg-emlékezni az Úrnak nevééről, de az ő parancsolatit meg nem őrizni : nem elég az idvességre. Hanem a miképen Kornélius imádkozott és alamizsnálkodott is : úgy az angyal is e kettőről együttvéve mondja : *hogy felmentek Isten eleibe emlékezetnek okáért.*

Nem is lehet ez különben keresztyének! Mert valamint az étel, ital, álm, nem végczélok, hanem csak eszközök földi életünk fentartására, lelki és testi erőnk kifejtésére : úgy az imádkozás is nem végczél, hanem csak eszköz arra, hogy általa lelkünk tápláltassék — a jóra kedvet és erőt vegyen — és ekképen, hogy tökéletesedésünk és igaz boldogságunk előmozdítottassék. — És így, a ki imádkozik, de nem alamizsnálkodik — a ki imádkozik, de embersze-rető szívének tettleg semmi jelét nem mutatja — mit mondhatunk arról egyebet, hanemha azt, hogy ő csak arra a végre használja fel az imádkozást, hogy azzal fogyatkozását palástolja, és megvakítsa a szemeket kül-színnel, hogy mások az ő szívének rútságát ne lássák.

A ki imádkozik, attól — azt binné az ember — hogy minden jó származik : de igen sokszor csalatkozik. Imád-

koztak a farizeusok — ezek a megfehéřített koporsók : de kiknek fejére mond több jajt a Krisztus, mint ezekére? — És valóban találkoznak is olly túlbuzgó — de a mellett sok bűnökkel megterhelt lelkek, kik úgy nézik az imádkozást, mint ollyan menhelyt, melly a bűnöst megtarthatja; és örömet azt hitetik el magokkal, hogy jó cselekedetek helyett, imádkozással ki lehet elégíteni az Istent — és emberséges szív helyett, elég csak templomba járással adózni az Istennek.

Ámde imádkozhatol reggeltől fogva napestig — tapodhatod a templom küszöbét minden nap : de ha imádkozásodnak nincs az a varázs ereje, hogy benned az Isten szeretete folytán, felebaráti szeretetet is éleszszen — ha embertelen, szívtelen vagy embertársad iránt, és nem használsz ott hol használhatnál : úgy a te imádságod — hidd el, hogy nem ment fel Isten eleibe emlékezetnek okáért. — Imádkozol te — de nem magasztos érzésből, hanem csak szokásból. Imádkozol — de nem vallási tisztá buzgóságból, hanem csupán önérdékből. Imádkozol, hogy mindent nyerhess Istentől — mindent, csak emberszerető szívet ne. Micsoda pedig az ember, emberszeretet nélkül? Megmondja sz. Pál apostol, midőn így szól magáról : „*Ha,*“ úgymond, „*embereknek vagy angyaloknak nyelőkön szólnék is — szeretet pedig nincsen én bennem — ollyá lettem, mint a pengő ércz, és a zengő csimbalom. És ha jöcendőt tudnék is mondani, és minden titkokat és minden bölcsességet tudnék is — és ha egész hitem volna is, úgy annyira, hogy a hegyeket elrinném helyükből — ha szeretet nincsen én bennem, semmi vagyok.*“ És így kétségkívül az imádkozással egyesült jócselekedet az a hévmérő, melly az embernek — bármelly vallási felekezethez tartozzék is — emberi méltóságát és Isten előtti kedvességét kimutatja — a szerint a mint szól sz. Péter apostol : „*Bizonyyal látom,*“ úgymond, „*hogy az Isten nem személy-*

ádlogató : hanem minden nemzetségben kedres neki akárki-csoda, a ki őtet féli és igazságot cselekszik. — Azért óh keresztyén! ne hidd, hogy ha imádkozol — azonban szived rakva álnoksággal, önzéssel, szeretetlenséggel — és kezeid nem esmerik a jótéteményt — ne hidd, hogy kedves áldozatot teszesz; mert *imádság és jótett* együtt mennek fel Isten eleibe emlékezetnek okáért

Valóban keresztyének! nincs is egy erény-is az erkölcsi világban, melly az emberi társaságra nézve olly mulhatatlanul szükséges, és keresztyénhez olly illendő, olly hasznos és boldogító volna, mint *könyörületesség és jótékonyság*. Bizony lehetetlen volna annak a társaságnak fenállani, mellyből az emberszeretet és könyörületesség erénye kiköltöznék. Mert nem így gondolkodnák-e akkor abban a társaságban mindenki: Nekem csak egyedül a magam hasznát kell nézni — mi esik másokon — szerencsések-e vagy szerencsétlenek az én embertársaim? az reám nem tartozik; éljen mindenki a mint élhet — viseljen gondot magáról a mint viselhet — segítsen a maga baján a mint segíthet. Mit gondoltok keresztyének! mi lenne úgy a társaságból, ha ez a gondolkodásmód, ez az egymás iránti hidegség átalánossá lenne az emberek között? Bizony felbomlana így a társaság, mellynek leg-erősebb kötele a szeretet, a kölcsönös segedelem-nyújtás — szegeletkövei pedig a *Krisztus* tudományának ezen parancsolatai: „*Ne nézze kiki csak a maga hasznát, hanem az egyebekét is.* — *Öltözzétek fel a könyörületességnek indultait.* — *Legyetek irgalmasok mint a ti mennyei Atyátok is irgalmas.* — *Örüljétek az örülőkkel és sirjátok a sirókkal.*”

Mit szóljak arról, hogy az emberszeretet és annak munkái a könyörületesség és jótékonyság, meggyőzik még a halálnak rettentéseit is. A halálban elmaradnak az embertől minden földi jók, a mellyekkel birt. De a könyörület szivü és jóltevő ember, nem félhet attól, hogy

javaitól a halál által megfosztatik. Nem, mert ő életében megszegvén kenyerét az éhezőnek, és felruhásván a meztelent, oda küldötte előre a maga javait, a hova maga is azok után a halál által vitetik — az egekbe. Mert világosan mondja az Írás : „*Kölcson ád az Úrnak, a ki kegyelmesen ád a szegénynek, és az ő jótélményét megfizeti az Úr*“. — Azt olvassuk egy *Atalus* nevű, jó szívű és adakozásáról esmeretes régi királyról, hogy neki a háladatos maradék sirkövet emelvén, arra ezen szókat metszette : „*Atalus az ő adakozása által a maga kincseit az egekbe felküldötte; most pedig maga utánok ment, hogy azokat ismét kezéhez vegye*“. Valóban dicsőséges emlékoszlop ! — Boldog halott, kinek sirkövén ilyen fölülírást olvashatni ! Bizony az ilyenek alamizsnálkodása felment Isten eleibe emlékezetnek okáért.

*

*

*

Keresztyén gyülekezet! Gyászbeszédemben egy képet rajzoltam előttetek — és abban az üdvezült Grófnak, néhai Nagyméltóságú Gróf ESTERHÁZY MIKLÓS úr ő Excelenciájának képét és jellemét láttátok. Mert ő volt ez a Kornelius a ki imádkozott és alamizsnálkodott — ő volt, kinek könyörgései és alamizsnálkodásai felmentek Isten eleibe emlékezetnek okáért.

Igenis, vallásos érzés lángolt a boldogultnak keblében egész élete fogyáig. A vallásos érzésnek pedig sajátságos kifolyása az imádkozás. És ő imádkozott — imádkozott ritka keresztyéni buzgósággal, kettőztetett szorgalommal és magasztos áhitatossággal — mert ő is úgy érzett mint szent Dávid, ki azt mondá : „*A mi én reám néz, Istenhez közelgetni nekem felette igen jó*“.

De ha minden okos vallásnak a világon az a célja, hogy az embert istenfélővé, kegyessé, jó erkölcsűvé, erényessé, sorsával megelégedővé, és e viharos élet bajai

között nyugodttá — és ekképen boldoggá tegye : illyenné tette a boldogultat a vallás és a vallásos érzés. És ő, miképen Kornélius, nem csak imádkozott, hanem alamizsnálkodott is — alamizsnálkodott Isten dicsőségére, közjóra, és számtalan egyesek könnyeinek letörlésére. Áldozatokat tett az *anyaszentegyház* oltárára — áldozatokat a *haza* oltárára — áldozatokat az *emberiség* oltárára. Igen, az *emberiség oltárára*; mert az ő könnyörülő szívében a szülőkölködő segedelmét — a szenvedő enyhületét — a szerencsétlen menedékét — az özvegy pártfogóját — az árva édes atyját — a nyomorult istápját — a nyavalyás orvosát — a kétségbe esett bizonyos védangyalát feltalálta. — Ő élete legboldogabb óráinak azokat tartotta, melyekben imádkozhatott és alamizsnálkodhatott. Ő egy volt a maga nemében, ki az emberi tökéletesedésnek itt e földön elérhető legmagasabb fokára fellépett — dísze volt az emberi nemzetnek, jóltevője az emberiségnek — igaz emberbarát — és hogy röviden mindent kifejezzek : ő itt e földön egy testbe öltözött angyal volt.

Fel hát kegyes lelkek! fel az érzéssel — halálán annak, ki az emberi méltóságot egész felemelkedettségében és magasztosságában képviselte a földön — fel az érzéssel halálán annak, ki valamint egykor sok ezereknek : úgy nekünk is mindnyájunknak közös atyánk volt.

Úgy van keresztyének! ma egy olly atyának teszünk utolsó tisztességet, ki gazdag volt — és még életében minden javait gyermekei között felosztotta.

Volt jobbágyok! a ti atyátok volt ez — és ti az ő gyermekei valátok. Ti köztöttek osztotta ő fel javait, és ti reátok ruházta azt át, a mi az övé volt.

A ki másnak javaiban örökösödik, hálaadással szokta azt fogadni, és megemlékezik arról időjártával is. — Emlékezzetek meg hát most ti is arról, és maradékitoknak is adjátok által örök emlékül azt, hogy ti, Gróf ESTERHÁZY

MIKLÓS javaiban örökösödtek. És ez a gondolat, ébresz-szen most titeket hálakönnnyeket hullatni, közös atyátok gyász koporsójára.

Igenis, tisztelettel hajlunk meg üdvezült Gróf! dicsőült szellemed előtt — melly, míg a testben tartózkodott, csak áldást osztogatott a földön. — Hálaérzet emelkedik ma minden gyászoló kebelből, hozzád dicsőült lélek! — és te fogadd érzésünket hálaáldozatul jótettidért — ott, hova a te könnyörgésid és alamizsnáid felmentek Isten eleibe emlékezet okáért.

Azt mondja a mennyei jelenéseket látott *szent János* : „*Hallék,*“ úgymond, az „*égből szózatot, melly azt mondja vala nekem : írd meg : Boldogok lesznek ezután a halottak, kik az Úrban halnak meg; mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteiknek jutalma követi őket.*“ — Boldog hát már a mi nagy halottunk is, ki az Úrban halt meg — mivelhogy az Úrnak élt is. Nyugszik már a hosszú életpályán megfáradt teste is — mert nyugalomra vágyott is. És az ő cselekedeteinek jutalma követi már őtet — ott fen a minden szentek seregében — mert az életnek hervadhatatlan koronáját érdemlette is.

Óh légy is boldog ott, hol a mennyeknek kapui, csak kegyes lelkek előtt tárulnak ki — légy boldog ott, hova sok ezrek áldása kísért — hol az ég angyalai, mint testvérüket örömmel fogadtak — a jutalom és üdv honában.

Hamvadandó részedet pedig, nyugtassa békével az a szent ravatal, hol csendes éjszaka teríti gyász koporsódra sötét fátyolát. Aludd ki ott a halálnak édes álmát, melyet olly sokan alusznak. A béke angyala virraszson hamvaidd fölött a feltámadás korányáig — midőn hosszú álmodból felkelt az örök Istenség hatalma **Amen.**

UTÓ-IMA.

Hozzád emelkedik szívünk hálája — hozzád óh jó Isten! minden jótéteményidért, mellyekkel minket születésünktől fogva elárasztál. Hálákat adunk a kegyelem javaiért, mellyekben minket részeltettél; hálákat adunk a gondviselésért, mellyel polgári életünk fölött is örködtél — adván nekünk olyan földi uraságokat, kik a te népedet atyaiképen dajkálják.

Hála neked jó Istenünk! a kegyes Grófért, a kit nekünk adtál, és általa reánk sok áldásokat árasztál.

Bemutatjuk egyszersmind Isteni szent Felségednek — szívünk fájdalmát is — halálán annak, kit jótékony életpályájáról elhívtál. A könnyek, mellyek a gyászoló grófi család — és minden háládatosok szemeiből gördülnek — legyenek óh Isten! áldozat gyanánt neked szentelvek.

Te tudod óh Uram! elhúnyt szolgáltnak cselekedeteit, mellyeket néped javára cselekedett — mert a te mindentudóságod őrszemei kísérték őtet jótékony életpályáján keresztül. Azért e jó és hív szolgát, Uram! bocsásd be a te

örömödbe, és bizzad ötet többre a mennyben — add meg hívségének jutalmát, és koronázd meg ötet az életnek hervadhatatlan koronájával. Adj Uram! örök nyugalmat nékie — és örök világosság világoljon nékie — Jézusért a te szent Fiadért.

Minket pedig mindnyájunkat, bocsáss el óh Isten! szent házból, azzal a legédesebb reménységgel, hogy megáldod életünket, és megadod örök életünket, szent Fiadért az Úr Jézus Krisztusért *Amen.*

